

6. Rialpska vrtnica

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

16. Dec. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Juan je kot zdravnik nosil resno odgovornost. Predvsem se je bal, da bi na dolgih gorskih pohodih popustila telesna odpornost članov odprave. Skrbelo ga je še zlasti očetovo zdravje, saj je konec oktobra nekaj dni preležal v postelji z visoko temperaturo.^[1] Tudi Tomás in

Manolo še nista okrevala po nedavnem kolitisu. José María ni imel posebnih težav, prav tako tudi Paco in Pedro, ki sta od začetka vojne živela normalno življenje. Kar se tiče Miguela, so si njegove mišice na sprehodih po Barceloni hitro opomogle.

V petek, 19. novembra ob enih popoldne, se je šest članov odprave odpeljalo z avtobusom proti kraju Seo de Urgel. (Manolo Sainz de los Terreros in Tomás Alvira^[2] sta krenila iz Barcelone dva dni pozneje, zato da skupina ne bi zbujala suma zaradi številčnosti.) Oče, José María^[3] in Juan so se namestili na sedeže v sprednjem delu, zadaj pa so sedeli Pedro, Paco in Miguel. V skladu s prejetimi navodili je ta drugi del skupine, ki je dajal videz mladih v vojaški starosti in z ne ravno zanesljivimi dokumenti, izstopil iz avtobusa na postaji Sanahuja, kjer jih je čakal vodič. Od tam naprej v smeri

proti meji so bile kontrole policije in milic vse strožje in pogostejše.

Oče, Juan in José María so izstopili malo naprej od vasi Oliana, blizu kraja, kjer se je začejala cesta proti Peramoli.^[4] S pomočjo znamenja so takoj prepoznali vodiča, ki jim je sledil na previdno odmerjeni razdalji, dokler se jim ni pridružil v nekem zavetju. Povedal je, da mu je ime Antonio Bach, poznan tudi kot »Tonillo«. Bil je pismonoša, občinski uradnik in mežnar. Odločen in pogumen mož, ki mu je že več ubežnikov dolgovalo življenje. Sodeč po pričevanjih se mu je kmalu razkril Jožefmarija, ki je imel na sebi nenavadno kombinacijo oblačil, vendar ničesar duhovniškega. (Nosil je tobačno rjave žametne hlače z zvončastimi in v gležnjih spetimi hlačnicami; volnen pulover mornarsko modre barve z visokim ovratnikom, ki mu je bil prevelik; obut je bil v škornje z gumijastim

podplatom, izdelane iz ovčjega usnja, ki se je ob prvem dežju klavrno zmeščalo; glavo pa mu je pokrivala črna čepica.)^[5] »Kmalu po začetku poti,« se je še v starosti spominjal Tonillo, »mi je tisti gospod v modrem puloverju že povedal, da je duhovnik in rektor cerkve sv. Elizabete v Madridu. To mi je dejal kar tako na lepem, kot da bi mu bilo prav malo mar, če se razve, da je duhovnik.«^[6]

Bila je že noč, ko so prispeli do Peramole. Zaobšli so vas in Tonillo jih je spravil na neki skedenj ter obljubil, da jih pride ob zori zbuditi. Kakor hitro so legli, se je tam pričelo dirkanje, poskakovanje ter cviljenje miši in podgan. Najbrž sta Juan in José María od utrujenosti zaspala kot angelčka. Ne pa tudi oče, čigar misli so se vračale k njegovim, k tistim v Madridu, k onim na frontah. Začel je moliti in podoživljati to, o čemer je dva dni prej pisal Loli Fisac: ***Ubogi starec veliko misli na vse in na***

***vsakega posebej. Vsak dan počasi
kramlja z g. Manuelom in tako
skrbi za vso družino.***^[7]

Ni se še začelo svitati, ko je na skedenj prišel Tonillo s svojim sinom Pacom, starim kakšnih štirinajst let, in jih povprašal, kako so prebili noč. Imeli smo družbo, mu je dejal oče. Tonillo se je vznemiril, a so mu hitro razložili, da je šlo za hrušč in tekanje podgan.

O onih treh iz Sanahuje ni bilo novic. Morda so počivali po celonočnem pohodu. Da bi jim vlil poguma, je oče zanje pustil nekaj vrstic pri Tonillu doma; v pismu jim je dejal:

V rialpskih planinah, 20. nov. 1937

Predstavljam si, da ste zdelani po neprespani noči, ki ste jo prestali. Vse, kar je kaj vredno, je težko. Poleg tega, če le tako hočete, ne bo brezploden niti en sam vaš korak.

Skratka, pustimo filozofiranje ob strani in dobro izkoristite seno – samo ne jejte ga, prosim – ter se naspite, ne da bi se menili za krdelo podgan, ki vas bodo prišle pozdravit.

Zelo smo zadovoljni, nadvse hvaležni tem dobrim tukajšnjim prijateljem in obžalujemo, da niso prišli še naši dobri prijatelji iz Madrida (José María, Álvaro in ostali).

Najejte se in ne pozabite na g. Manuela.

Pozdrav od teh dveh.

Objem vam pošilja

Mariano.

Nasvidenje jutri.

Pacu, fantu, ki vam bo izročil to sporočilo, lahko napravite portret, risbo, na kateri bo videti res čeden.^[8]

Odpravili so se proti posestvu Vilaró, kamor jih je vodil Paco Bach. Na polovici poti se je začelo daniti, ko so imeli za seboj že več gričev in jih skozi goste smreke ni bilo mogoče opaziti. Kmalu so prispeli do pristave Vilaró, ki je ležala na nekoliko dvignjenem terenu s širokim poljem vidljivosti, tako da se je bilo v primeru prihoda orožnikov ali milic mogoče pravočasno skriti.

»Gospodar« posestva, Pere Sala, se je razveselil, ko je oče povedal, da je duhovnik in da želi darovati mašo. V hiši so v eni izmed sob pripravili mizo in iz nahrbtnika vzeli, kar so skrbno pripravili v Barceloni: hostije, steklen kozarec, ki je služil kot kelih, nekaj majhnih korporalov, purifikatorije, križec, stekleničko z mašnim vinom in zvezek, v katerega so prepisali evharistično molitev in besedila nekaterih votivnih maš.^[9]

Tisti dan je skupina prebila v skrivališču na skednju, zvečer pa so

šli spat v bližnjo hišo, ki je spadala k pristavi. Toda oče, ki je bil še vedno brez novic o Valencijčanih – o Pedru, Pacu in Miguelu –, je komajda zatisnil oko. Skupaj s to negotovostjo se je v njem znova prebujala skrb za vse ostale v Delu, dokler jih niso zjutraj zarana obvestili, da je druga skupina že prispela v skedenj pri Peramoli.

Tako je nastopilo nedeljsko jutro 21. novembra. Oče je nekaj časa odlašal z maševanjem, čakajoč na tiste iz Peramole, ki so se sredi maše končno le prikazali. Nato jih je Pere Sala skupaj s svojo družino posedel za mizo. Pri zajtrku so prišleki poročali o svoji pustolovščini od izstopa iz avtobusa na postaji Sanahuja: o težavah s sporočanjem gesla vodiču in o tem, kako so sredi noči zgrešili pot. Zašli so po krivdi vodiča, saj je bil tujec, ki ni dobro poznal pokrajine, in so se z njim le stežka sporazumevali, ker ni govoril ne

špansko ne katalonsko. V Peramolo so prispeli šele naslednji dan popoldne in morali zunaj vasi počakati na noč, da so se lahko zatekli v skedenj s podganami – po več kot dvajsetih urah hoje. Prebrali so očetovo sporočilo in Tonillev sin Paco je dobil portret, ki mu ga je s svinčnikom narisal Pedro.^[10]_____

Spričo izčrpanosti, ki jo je spremljala otopelost, so Pedrove misli pričenjale medleti. Kljub vsemu in kljub veselju, ker so bili po negotovosti prejšnje noči spet vsi skupaj, je bilo v ozračju občutiti nekaj neobičajnega, nekaj skoraj nezaznavnega. Sedeli so za mizo, na kateri jih je čakal obilen zajtrk: krompir, paprika, slanina, kruh in vino. Kaj jim je manjkalo? To bo pozneje povedal Pedro, ko bo v dnevnik zapisal, kaj se je tistega dne zgodilo, in orisal očetovo stanje duha: »Vseeno pa se vsi počutimo nekam čudno. Vzrok je v tem, da je oče zaskrbljen, tega ne more skriti.

Tam, v Madridu, je ostalo nekaj naših ljudi, ki niso mogli oditi ...«^[11]
Njegova misel se je kakor magnetna igla obračala naravnost proti Madridu.

* * *

Bili so v osrčju baronije Rialp. To ozemlje je svoje ime dobilo po reki Rialb – po rimskem *rivus albus* –, ki je po dolinah in soteskah zbirala vodo brezštevilnih potočkov ter jo izlivala v reko Segre. Med tema dvema rekama sta ležali vas Peramola in pristava Vilaró. To je bila gorata krajína s srednje visokimi vrhovi, neprehodnimi predeli ter s hrastovimi in smrekovimi gozdovi po dolinah in predgorju.

Sredi popoldneva jim je Pere Sala prišel povedat, da morajo na pot, saj na pristavi niso bili povsem zunaj nevarnosti. Po četrtr ure hoje so v mraku ugledali cerkev v vasi Pallerols. Na položnem pobočju je

med drevjem izstopal obris zvonika. Cerkev je z apsidno mejila na župnijsko poslopje, ki je s svojo prostornostjo in višino gospodovalo nad streho svetišča.^[12] V okolici je bilo na različno dvignjenih predelih nekaj hiš in hlevov, ki so dajali videz zapuščenosti. Vrata župnijskega poslopja so bila brez ključavnice. Pere Sala je stopil noter in ubežniki so mu po stopnicah sledili v prvo nadstropje. Bilo je že temno in vodič je prižgal svečo. Znašli so se v prostorni in neopremljeni sobani z več vrati ter balkonom z razgledom na dolino. »En Pere«, kot so mu rekli po katalonsko, je odprl ena izmed vrat in v medlem soju sveče so razločili majhno izbo z nizkim obokanim stropom. Zidovi so bili počrneli, omet sajast, tla prekrita s slamo. V ta tesni prostor je zrak pritekal le skozi okence, slabo zadelano z deskami. V temi, v migotajoči svetlobi sveče, se jim je zdelo, kot da so v peči.^[13] To je bil

kraj, kjer naj bi tisto noč prespali – brez prižiganja luči in pri dobro zapahnjenih vratih, kot jim je svetoval vodič.

Nato so se skozi glavno sobano poslopja, ne da bi stopili iz hiše, kakor jih je vodil Pere Sala, spet spustili po stopnicah v zakristijo in prišli v cerkev. Vodič je zainteresiranim pokazal popolnoma gole stene. Slike, kipe in oltarje, celo zvonove so leta 1936 na silo odstranili in uničili borci revolucionarnih milic.^[14] Ni jim bilo dovolj uničevanje, temveč so vse skupaj spremenili v pepel. Zunaj je iz naropanih predmetov zagorela prava ikonoklastična grmada. V negotovem soju sveče je oče skušal poiskati kak spominek, ki bi ga vzel s seboj v duhu zadoščevanja za tolikšno barbarstvo. A naj je še tako iskal, našel ni ničesar.

Po notranjih stopnicah so se znova povzpeli v sobano poslopja. »En Pere« se je poslovil in se dogovoril, da pride ponje naslednje jutro. Večerjali so kruh in salame, ki so jih dobili na pristavi. Nato so imeli kratek klepet in zmolili *preces* Božjega dela ter na mizi v sobani pripravili vse potrebno za mašo naslednjega dne, kajti v cerkvi ni ostalo nič drugega kot klopi. Umaknili so se v obokano izbo, ugasnili svečo in na slami legli k počitku. Juan in oče sta se namestila na koncu tistega skrajno tesnega prenočišča. Tik ob njiju Paco in Pedro, pri vhodnih vratih pa José María in Miguel.^[15]

Čez čas je Paco zaslišal očetove nemirne gibe in krčevito dihanje. Vtem je vstal Juan in odprl okence, da bi do očeta prišlo nekaj svežega zraka. Toda ni ga uspel umiriti. Paco Botella pripoveduje: »Iz očeta je sprva prihajalo slabotno sopenje, ki

je prešlo v boleče ječanje. Nato pa milo, naraščajoče ihtenje.«^[16]

Juan se je pogovarjal z očetom zelo potihoma, tako da ju ni bilo mogoče razumeti. Zavoljo šepetanja se je prebudil Pedro in vprašal Paca, kaj se dogaja. Ta je isto rekel Juanu. Toda Juanov odgovor je bil grobna tišina. (Vedel je, da se očetov duh znova utaplja v dvomih in da prestaja strašno notranjo preizkušnjo.)

Očetovo hlipanje je postajalo vedno globlje in njegov dih vse bolj hlepeč. Ko je v temi napel ušesa, je Pedro povsem jasno ujel Juanove, kakor iz zadušenih glasov izstopajoče besede, ki so ga zadele kot strela z jasnega: »Vas bomo spravili na drugo stran – živega ali mrtvega.«^[17] Zdelo se mu je nepredstavljivo, da bi kdo od njegovih na tak način govoril z očetom. Popadel ga je strah. To je presegalo njegove moči. V mislih se je obrnil k Devici Mariji ter

obnemogel od izčrpanosti in silovitih čustev padel v globok spanec.

Edino Juan je slutil, da se je sedaj še strašneje razbesnela preizkušnja, ki jo je oče doživel 15. oktobra v Barceloni, ko je odšel iz hiše odločen, da se z vlakom odpelje v Madrid, ker ni prenesel misli, da bi se upiral božji volji s tem, da svoje ljudi pušča same. To je bila noč bridkosti od začetka do konca, pravi Paco Botella. »Nikoli še nisem slišal nikogar jokati tako. Pa tudi pozneje nisem doživel česa podobnega. To je bila tesnoba, ob kateri si se zdrznil, skrajna muka, od katere se je kar tresel. Trajalo je dolgo, uro za uro, vse do zore. Imel sem dovolj časa, da se mi je to za vedno vtisnilo v spomin.«^[18]

Po notranjem boju o tem, katero pot naj ubere, v Madrid ali v Andoro, je prišla strašna, neopisljiva in očiščujoča mistična izkušnja. Kakor povrhu začetne negotovosti, ki ga je

pestila, je začutil, kako je njegova duša izžeta, razum pa navdan z nemiro. Medtem je hrepenenje po božji ljubezni vršalo v globinah njegovega duha in hotelo silovito pridreti na plan.

Proti koncu dolge noči je ta občutek utapljanja pustil prosto pot skrušenosti in duša je živo zahrepenela po tem, da bi bila potrjena v prijateljstvu z Bogom. Začutila je notranji vzgib, da se drzno in zaupljivo spoprime z dvomom, ki jo je napadel pred polnočjo. Tedaj je duhovnik, strt v svoji bridkosti, prosil Gospoda, naj mu brez odlašanja nakloni otipljivo znamenje, da izvršuje ne svoje hotenje, ampak božjo voljo.^[19]___

Ob jutranjem svitu se je oče umiril in še dalje v vztrajni molitvi po Marijini priprošnji moledoval za mir svoje vesti, še vedno potrte in pretresene

zaradi očitka, da ne izpolnjuje božje volje.

V somraku je vstal in odprl okence. Njegovo trpeče, a vedro obličje je odsevalo izčrpanost po celonočnem boju in grenkobo, ki je bila še vedno zasajena v njegovo dušo. Hkrati z njim so vstali še nekateri drugi. Rekel je Juanu, da ne bo maševal – preganjala ga je misel, da ravna proti božji volji –, in jih prosil, naj z mize v sobani pospravijo vse, kar so prejšnji večer pripravili za maševanje. Zatem je naglo izginil po stopnicah, ki so vodile v zakristijo.

Čez čas se je znova pojavil v sobi – popolnoma spremenjen, sijoč od veselja. Videti je bil srečen. Z njegovega obraza je izginila vsaka sled utrujenosti. V roki je držal neki predmet iz pozlačenega lesa. Bila je vrtnica.

– Juan, skrbno jo shrani, mu je dejal.

– In pripravite vse, ker bom maševal.

[20]

* * *

Glede na tako nadnaraven značaj dogodka je skrajno presenetljivo, kar o njem zabeležita oziroma zamolčita tako Juan kot oče. Glavna priča tiste žalostne noči, Juan, se nočnemu dogajanju – bodisi iz ponižnosti bodisi iz obzirnosti, morda pa zaradi svojega temperamenta – izogne in svoje pripovedovanje začne takole: »Naslednje jutro, v ponedeljek, 22. novembra, se je zgodil dogodek, o katerem je po mojem, v izogib senzacionalnosti in kakršnikoli nameri osebne interpretacije, treba poročati zelo na kratko. [...] Stopil je iz sobe, in kot je videti, odšel dol v cerkev. Čez kratek čas se je vrnil. Njegova zaskrbljenost je izginila. Četudi sam tega ni izrazil z besedo, je bil takrat videti zelo vesel. V roki je imel vrtnico iz pozlačenega lesa.

Vsem je ostal vtis, da je tista vrtnica imela globok nadnaravni pomen, čeprav nam ni dal nikakršnega pojasnila. Z izredno skrbnostjo jo je spravil in hranili smo jo v nahrbtniku, skupaj s potrebščinami za maševanje.«^[21]

S človeškega vidika se zdi razumljivo, da se je Pedro zatekel v spanec in izginil s prizorišča. »Moral bi obžalovati, da sem tisto noč tako trdno zaspal,« razmišlja sam pri sebi, »toda če sem iskren, sem tega pravzaprav vesel. Priznam, da me je, ko sem videl, kako se v življenju našega očeta bliža nekaj izredno nadnaravnega, obšel poseben strah. Zaradi tega sem bil preveč travmatiziran.«^[22]

Ustanovitelj zaradi ponižnosti in ker je hotel svoje otroke obvarovati pred skušnjavo sanjarjenja o »čudodelnostih« brez uporabe človeškega truda pri reševanju

problemov, ravno tako ni bil preveč zgovoren glede izvora tiste lesene vrtnice: ***Gre za vrtnico iz pozlačenega lesa, ki ni prav nič pomembna***, je dejal pred neko skupino svojih sinov leta 1961. ***Tam, blizu katalonskih Pirenejev, sem jo imel prvikrat v rokah. Bilo je darilo Device Marije, po kateri prejemo vse, kar je dobrega. Tolikokrat smo ji rekli Roža skrivnostna! ... A zdaj se tistega dogodka ne spominjam več. V spominu mi je ostalo le to, da sem Gospodu hvaležen za njegovo usmiljenje do Dela in do mene.***^[23]

To, kar se je zgodilo v Rialpu, je prvikrat izrecno in v pisni obliki omenil v *Zasebnih zapiskih* dne 22. decembra 1937. Ker pa je hotel pri opisovanju nadnaravnega dejstva istočasno odstraniti vsakršno središčnost lastne vloge, je sestavek pomensko tako zabrisan, da ostane dogodek brez svoje bistvene

celovitosti, če bralec ni seznanjen z okoliščinami dogajanja.^[24]_____

Lesena vrtnica je sedaj shranjena na sedežu prelatske kurije Opus Dei.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-IV, str. 2.

[2] Za opis prehoda v Francijo čez Pireneje z vidika Tomása Alvire glej: 6. pog., *Un hito histórico*, v: Antonio Vázquez Galiano, *op. cit.*, str. 89–106.

[3] Obstaja obsežno poročilo o pobegu Joséja Maríe Albarede v Francijo čez Pireneje, v: Enrique Gutiérrez Ríos, *op. cit.*, str. 118–134.

[4] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 34; Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 107.

[5] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 106.

[6] Prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-IV, str. 4.

[7] Pismo iz Barcelone Maríi Dolores Fisac Serna, EF-371118-1.

[8] Rokopis, priložen k Dnevniku pohoda čez Pireneje, *Pot do osvoboditve*, RHF, D-15323.

[9] Prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 107; Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-IV, str. 5.

[10] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 36; Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 108–109.

[11] RHF, D-15323.

[12] Cerkev v Pallerolsu bi se lahko zaradi svoje majhnosti zdela kot kapela, vendar je bila to župnijska cerkev, posvečena sv. Štefanu. (V rabi sta obe različici: Pallerols in Pallarols, glede na katalonsko oziroma špansko obliko imena.) Cerkev je omenjena že v dokumentu o posvetitvi stolnice v mestu Urgel iz leta 839. Stavba, ki je tam stala leta 1937, je imela pravokotno obliko in je bila zgrajena konec 18. stoletja, ko so po vsej verjetnosti razširili in razmejili obe ladji prvotne romanske cerkve. Držala se je župnijskega poslopja, v katero je bil prehod skozi zakristijo, po stopnicah v ozadju prezbiterija (prim. RHF, D-15369).

[13] Vtis, ki ga je doživel Pedro Casciaro, je bil, kot da tičijo v »nekakšni peči«; Francisco Botella pa pravi, da je bil tisti prostor podoben »peči v podeželski hiši mojega deda« (prim. Pedro Casciaro Ramírez, *op.*

cit., str. 110; Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 35).

[¹⁴] 24. avgusta 1934 je v Pallerols kot rektor prišel g. Joan Porta Perucho, posvečen leta 1931 in takrat napoten kot vikar v Peramolo. Leta 1977 je še vedno služboval v Pallerolsu in drugih, skoraj zapuščenih okoliških krajih. Kot pripoveduje g. Joan, je leta 1934 prebival v župnijskem poslopju ob cerkvi, v njeni bližini pa je stala državna šola z enim učiteljem ter nekaj kmečkih hiš v okolici. Njegovo župnijo je sestavljalo 25 družin, precej raztresenih naokoli.

Na god sv. Jakoba, 25. julija 1936, so v župniji še slovesno obhajali praznik zavetnika Španije. Nekaj dni zatem pa so prišle revolucionarne milice ter zažgale župnijske knjige in duhovniška oblačila, ki so jih našli. Čez mesec dni so se borci vrnili in uničili oltarje, slike in kipe ter pred

cerkvijo zakurili precej velik kres (prim. RHF, D-05429 in D-15369).

[¹⁵] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 38.

[¹⁶] *Prav tam.*

[¹⁷] Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 110. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 913.

[¹⁸] Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 38.

[¹⁹] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 913. Prim. tudi Ernesto Juliá Díaz, *Sum.* 4244.

[²⁰] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159/1, str. 39; prim. tudi Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 111. Eden izmed petih oltarjev v cerkvi je bil posvečen Rožnovenski Materi Božji (*Mare de Déu del Roser*). Marijanska pobožnost je bila v Pallerolsu razširjena že od davnih

časov, saj je omenjena v poročilih pastoralnih obiskov. Ob obisku leta 1575 je zapisano: *Fou visitat lo altar de N. Señora, que es de devotio*, kar pomeni, da s tem ni bilo povezanih dohodkov; ob obisku leta 1717 pa je omenjena Rožnovenska bratovščina iz Pallerolsa. Prim. Poročila s pastoralnih obiskov, reg. 31, l. 88, Škofijski arhiv Urgel.

Oltar in kip Rožnovenske Matere Božje sta bila zažgana leta 1936. Gospod Joan Porta se ne spominja natančno, kakšna je bila ta Marija, razen tega, da je bila zelo podobna Rožnovenski Mariji v Puigu, kipu iz začetka 17. stoletja, visokemu slab meter, iz pozlačenega lesa, ki v desni roki drži simbolično vrtnico (prim. RHF, D-05429; D-15369).

Ob pastoralnem obisku leta 1758 je v registru Škofijskega arhiva Urgel (reg. 111) zapisano: »Pallerols. – Oltarji: poleg glavnega oltarja ima ta

župnijska cerkev še eno kapelo, enake velikosti kot je župnijska, z oltarjem, posvečenim Rožnovenski Mariji, ki je dostojno opremljena z oltarnim kamnom, križem, svečniki in drugimi predmeti« (prim. *prav tam*). Še leta 1980 so ljudje iz okolice Pallerolsa pomnili, da je bil na oltarju Rožnovenske Matere Božje Marijin kip, ki je bil obdan z vrtnicami (prim. Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-IV, str. 7).

[²¹] Juan Jiménez Vargas, RHF, T-04152-IV, str. 7.

[²²] Pedro Casciaro Ramírez, *op. cit.*, str. 112.

[²³] AGP, P03 1978, str. 254–255; in P03 1982, str. 27–28. Ob neki drugi priložnosti pa jim je rekel: ***Ko so me v času španske državljanske vojne razjedale skrbi, v dilemi, ali naj prebegnem na drugo stran ali ne, je sredi tiste stiske, na begu pred komunisti, prišel zunanji dokaz:***

tista lesena vrtnica. Tako je: Bog z menoj ravna kot z nesrečnim otrokom, ki mu je treba dati oprijemljive dokaze, toda na običajen način (Meditacija z dne 14. 2. 1964).

S tem je povezana še neka podrobnost, ki jo je treba omeniti. Pri prepisovanju dnevnika iz teh dni na pisalni stroj (*Pot do osvoboditve*; RHF, D-15323) ustanovitelj doda še en list, na katerega lastnoročno zapiše ti dve besedi: **manjka dnevnik**. Dejansko dežurni kronist – v tem primeru Pedro Casciaro – v rokopisu, na listu št. 17, zaključi poročilo o zajtrku na lokaciji Vilaró in zabeleži uro: »ob četrť čez 9, 21. novembra 1937. – P«. Nadaljuje se takole: »Ponedeljek 22. nov. Ko se je zdanilo, je bilo oblačno« itd. Torej manjka ravno poročilo o dogodkih na tisto nedeljo, 21. novembra, in v noči z nedelje na ponedeljek. Na to tiho opozori

ustanovitelj z lakoničnim izrazom ***manjka dnevnik.***

[²⁴] *Zapiski*, št. 1440. Besedilo pridobi pomen v povezavi s predhodno katarino, ki se glasi:

Tedaj sem v notranjem vzgibu, ki je primoral mojo voljo, rekel Gospodu: »Če si zadovoljen z mano, daj, da nekaj najdem,« in pomislil sem na kakšno rožo ali lesen okrasek z izginulih oltarjev. Vrnil sem se v cerkev (bil sem v zakristiji), se ozrl prav tja, kjer sem gledal že prej ... in v hipu našel vrtnico iz pozlačenega lesa. Zelo sem se razveselil in hvalil Boga, ki mi je dal tisto tolažbo, ko so me obhajale skrbi, ali je Jezus zadovoljen z mano ali ne (prav tam, št. 1439, 22. 12. 1937).

Zgodbo o tisti strašni preizkušnji je ustanovitelj, če ne v podrobnostih, pa gotovo v njenem bistvu, velikokrat povedal Álvaru del Portillu. V

dvomih je po Marijinem
posredovanju Gospoda prosil za
oprijemljiv dokaz, za vrtnico, ki jo je
tik zatem našel v cerkvi (prim.
Álvaro del Portillo, *Sum.* 913).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/6-rialpska-vrtnica/](https://opusdei.org/sl-si/article/6-rialpska-vrtnica/) (10. Apr.
2025)